

Tu que parles llengües i que has voltat per Europa i hi has viscut, no et vénen ganes de tornar-te-n'hi?

No, estic molt bé aquí. Sortir a fora és una experiència que em va enriquir i em va formar, però no em veig instal·lada en un altre país. Professionalment a Bolonya em vaig adonar que si no tens res publicat no ets ningú, i que el millor que pots fer és començar pel teu país.

Ja.

A més, llocs com França o Alemanya, cuiden molt els seus artistes i és difícil introduir-t'hi, excepte si ja tens un nom. Aquí és al revés: molt sovint agafem primer el que ve de fora.

Alemanya per tu és un referent com a país d'il·lustradors?

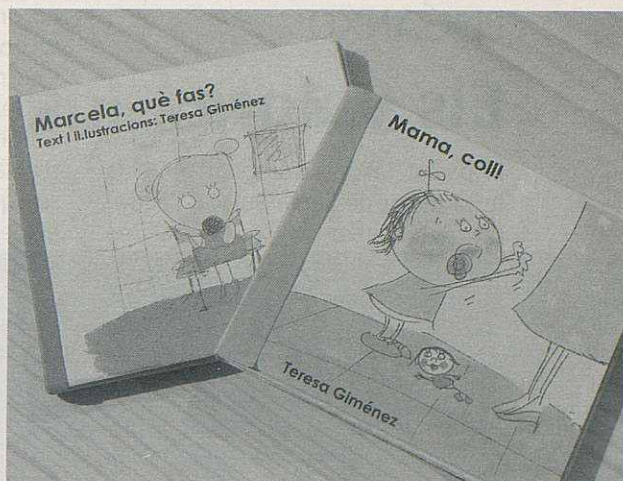
Hi ha autors alemanys que m'encanten com Janosch, Jutta Bauer i Wolf Erlbruch, però com a país referent diria Anglaterra. Té una llarga tradició de contes, alguns d'entranyables com *Winnie-The-Pooh*, i autors i il·lustradors molt bons com Roal Dahl, Quentin Blake, Tony Ross, David McKee i Nick Inkpen. El que m'agrada molt dels contes alemanys i anglesos és que parlen de tot amb naturalitat; aquí costa més parlar de segons quins temes.

A qui més admires?

Entre molts altres, les catalanes Montse Gisbert i Carme Solé Vendrell, l'argentí Gusti, la italiana

La il·lustradora, filla de la Serra, ara viu al Rieral, a Santa Eulàlia.

Maquetes de dos dels quatre llibres que li publicaran aviat.

Chiara Carrer, el francès Sempé i la txeca Kveta Pakovska. Ah!, i la belga Anne Herbauts. Fa poc he descobert una autora il·lustradora canadenca també genial, Marie Louise Gay.

Quan imagines un conte penses a transmetre valors o senzillament a divertir?

Una cosa no exclou l'altra: pots transmetre valors divertint. Quan escric intento divertir-me jo; crec que el secret és disfrutar, perquè això arriba al lector. Em submergeixo en la història i no penso en qui va dirigida ni si agradarà. Primer m'ha d'agradar a mi. Quan tinc el conte acabat, com et deia, faig la prova amb la canalla. Per mi és una satisfacció arribar als nens, perquè són un públic molt exigent. També és una satisfacció quan el mateix conte emociona un adult, perquè veus que pots arribar al nen de les persones.

No tens límit d'edat, doncs!

Suposo que no, i és molt bonic poder despertar el nen que tots portem a dins però que sovint oblidem per les obligacions quotidianes. A tothom agrada aquesta capacitat de somriure davant de les coses, de ser positiu, de tirar endavant. Les criatures ho fan molt: caic, ploro, m'aixeco i ja torno a jugar. Als grans ens costa una mica més.

Ens costa desdramatitzar.

Potser seria la paraula. Perquè de coses ens en passen a tots, i alguns nens també estan tocadets emocionalment, perquè per ells la vida tampoc és fàcil. Amb els contes pots arribar a la seva capseta d'emocions i ajudar-los a canalitzar les pors, els gelos, etc. Jo he arribat a plorar, per un conte, i sé que encara hi ha molta gent a qui un conte li pot fer posar la pell de gallina. A mi el primer llibre que em va emocionar va ser *La lluna d'en Joan*, de Carme Solé Vendrell. Tenia deu anys, i em continua emocionant.

Carme Badia i Puig